

Episoder från Kråkstan

Bostadsområdet Kråkstan är en del av Rixö men som också ingår i det mera vidsträckta området – Holländröd, och med gemensam postadress – Hjärmedal. Ortens kufiska namn härstammar säkerligen från inflyttade Trollhättebor. Kanske hade två kortspelande bröder från Trollhättan – stora och lilla Holm ironiserat och spånat fram namnet på nybyggarsamhället?

Den ursprungliga bebyggelsen bestod av ett fåtal byggnader, på nittonhundratjugotalet uppfördes bolagshusen av allsmäktiga Skandinaviska Granit AB med John Johansson som konstruktör, byggmästare och snickare, Murar – Herman stod som namnet antyder för murverket, båda hade säkerligen tillgång av hjälpare vid byggnationen, husen byggdes för fyra familjer men i flera fall hade utrymmet dubblats då en familj bebodde de sammanslagna lägenheterna i övervåningen. Källare fanns under halva huset, vedbodar, brygghus och dass gjorde tjänst som ekonomibyggnader. Tillgången till vatten orsakade problem liksom avloppet, slaskhinken tömdes i bäcken som ömsom sinade och ömsom flödade över sina bräddar, värsta översvämningen skedde 1939.

Närheten till sägenomsusade Skams håll föranledde tissel och tassel om vad som gett grottbildningen i Bräckeberget dess namn. Viss ockult verksamhet förekom i begränsad omfattning, det utövande sällskapet försökte efter bästa förmåga att få en trebent pall att lyfta från underlaget, enligt vissa i laget lyckades man övriga påstod motsatsen.

Huset med adress Rixö 10 är kanske den äldsta byggnaden i området förenat med Kråkstan genom en kort vägstump. Ägaren Johan Edvin Karlsson hade många järn i elden inte minst som barberare med tämligen oslipad klippustrustning, hustrun hette Gunhild född Börjesson i Kyrkbyn Brastad, äktenskapet var Johan Edvins andra i ordningen. I det första föddes flera barn, äldste sonen hette Erik och som sällskapade med Gunhild, av någon anledning hamnade den romansen i bakvatten och Edvin kunde som änkeman behöva en ny ledsagare i tillvaron. De båda blev ett par, två söner kom till världen Karl – Erik och Rune.

Johan Edvin arbetade som kättare i berget, en i hög grad kontroversiell titel. Att bygga murar av skrotsten och av ansenlig storlek föll sig naturligt för vår profil, dessa murar tjänade ofta som underlag för rälsbunden trafik och måste vara och ligga vågrätt för att hålla blockvagnar och övrig transport på rätt ledd, en viadukt kunde fullborda mästerverket.

Rixö nummer 10 har ett förflutet dolt i dimridå. En känd släkt i Rixö förklaras som den eller den i 10:an. En familj med många medlemmar, det kan vara Oskar, Kalle, Herbert, John och som den yngste kände i gruppen – Tage. Möjligheten finns att en tidigare generation haft sitt förflutna i huset vid Kråkstadsbäcken.

Huset hade fyra enrumslägenheter i tre plan. Källaren var det klart sämsta alternativet, mörkret rådde, halvfärdigt betonggolv mm höll trivseln på Rlåg nivå likväl bodde sex personer varav fyra barn i denna dragiga och fuktiga miljö. Mellanvåningens två lägenheter bjöd på högre standard, på solsidan mot väster föddes jag John Blad i fruntimmerveckan 1933. Mina föräldrar Johan och Frida kom ifrån Kville, Karl – Olof är min äldre broder hade redan fått tillmälet Olle, kan man kalla detta en rationalisering av den längre namnformen? På den skuggiga sidan bodde Karl och Fanny Lindborg med sonen Helge som tidigt visade gryende anlag att med en liten håv fånga färgrika fjärilar.

Vidare var Helge lyckligt lottad, en morbror – Regner försåg sitt systerbarn med leksaker en lyx som vi andra saknade. Veckopeng kunde inte ens med riklig fantasi förverkligas. Hyran för våra bostäder låg på det till synes facila priset av åtta kronor i månaden!

Närmsta grannar till 10:an låg två icke bolagshus, i det ena tronade Anders och Frida Karlsson med många barn och ännu flera kaniner. Sonen Stig var bokmal med förkärlek för tegelstensromaner, hans politiska intresse vaknade

tidigt och i mellantonåren sadlade Stig den ansvarsfulla posten som ordförande i SDUK föregångare till SSU.

Vilhelm och Hulda Jansson med stor familj bebodde den andra fristående fastigheten, att räkna upp alla barnen är frestande, först kom Helmy och så de andra i en rad Arnold, Sigge, Valter, Ella och Majbritt. Hemmet var eller är ett s.k. enkelhus och hur alla fick plats kan kanske förklaras av att flertalet var småväxta, Sigge däremot sköt i höjden som en välväxt ung man. En stor trädgård kompletterade det trivsamma hemmanet. Frukträden med i första hand augustiäpplen och plommon var frestande pallningsobjekt, den hanteringen kom av sig då jag av tant Hulda belönades med frukt för utfört arbete som postiljon, min linje var spikad, hämta post i konsum i Rixö som distribuerades till mina sex abonnenter!

Pompen och Osten idkade maskinstenshuggeri liksom Mollusken, vilken syssla Svidi och Cherry hade är ovisst, ett hade de gemensamt, alla saknar efternamn i övrigt och som tema har min strävan varit att undvika öknamn.

Den stora skrottpipen vid Röd dominerade samhällsbilden, vid nuvarande Kunkels väg låg och ligger tre privata byggen, vi börjar från tippen räknat där den åldrige snickarbasen Hansson njöt sitt otium, sonen Erik också snickare med familj levde tillsammans med f.d. förmannen. Två barn Berit och Ragnar bildade tredje generationen i kollektivet. Ragnar var en spjuver av stora mått, när åldermannen gjorde sina behov på hemlighuset lade sonsonen haspen på, gubben var därmed fångad i en fälla. Ragnar begärde lösen för frigivande och enligt något olika uppgifter skulle summan ha rört sig om 25 öre.

Affären på Röd konkurrerade med många i räjongen. Tyra och Helge Hansson höll länge ut trots låg omsättning. I början på 50-talet breddade man verksamheten genom att anlägga Bohusgjuteriet som tillverkade gat – och trottoartäckande cementplattor, firman ändrade produktionen till flytbryggor, har expanderat och ligger fast förankrat under varumärket Rixöbryggan!

Redan i början av 1900-talet förberedde Skandinaviska granit möjligheten att tillverka gatsten på maskinell väg. I Rixö lät man uppföra en fabrik för ändamålet, som mest var 54 fallhammare igång medelst ångdrift, elkraften utifrån hade börjat distribueras från Trollhättan men nådde inte Rixö på många år. Ångdriften höll inte måttet tillförlitligheten låg på ett lågt plan, en radikal förändring nåddes genom att bygga en elgenerator, ångpannan fanns ju redan och i en omfattande ombyggnad kunde stamparna manövreras elektriskt, alltså ett mera driftsäkert sätt.

Ansvarig maskinist i kraftstationen var Oskar Olsson boende i eget hem på vad som idag är Kunkels väg. Världskriget 1914-18 föranledde driftsstörningar, via T-bryggan i Rixö importerade man kol, sjöfarten stördes av de krigförande och importen av kolet stannade av. Kriget stoppade exporten av gatsten, mannarna vid stamparna blev permitterade driften gick i stå och i den belysningen spelar nog bristen på kol underordnad roll.

1918 nådde kraften från Trollhättan området, ångpannan, skorstenen och generatoren hade gjort sitt. Moderna pneumatiska kompressorer svarade för det alltmer utbyggda tryckluftsnätet, Oskar Olsson fortsatte tjänsten som operativ maskinist i många år.

Fru Olsson hette Ellen, sonen Erik spelade dragspel bl.a. under stumfilmsepoken, Smed – Erik är mera förklarande och inom det yrket utförde Erik det mest krävande smidet i den dagliga gärningen. Erik och hustrun Ida övertog småningom föräldrahemmet som i sin tur köptes av deras son Rune, numera ligger ägandet i andra händer.

Blomster Herman var kändis i Kråkstan, vår man bedrev handel med i första hand krukväxter, ett växthus breddade utbudet av örter, plantor och annat som hör till. Herman var änkeman sedan länge, Natalia hette den äkta hälften, huruvida barn fanns i familjen är inte bekant. Kundkretsen var alltigenom feminin, Herman hade för vana att lyfta sina klienter, med ett livtagsliknande grepp utfördes handlingen med invand fermitet.

Enligt mångas önskemål borde leden som betjänar fastigheterna fått benämningen Blomster Hermans väg!

Snett över denna väg tog den långa raden av röda bolagshus vid. I vindsvåningen bodde inte byns enda blondin men väl kapitalist och rentier den pensionerade snickaren Teodor Hansson. Inte mycket är känt om mannen och hans förmögenhet, Hansson slutade sina dagar som hyresgäst i Rixö 10 boende hos änkan Gunhild Karlsson.

Familjen Sanding hade hyreskontrakt i halva huset, bottenplan och övervåning närmast genomfarten i samhället. På närliggande Lekplan spelade man bl.a. tennis, sonen Kjell var duktig och främste utövare i sin gren, övervåningen fungerade som materialrum för sporter som utövades på den lilla arenan. Tennisesset Lennart Bergelin härstammar från trakten och kan vid något tillfälle i mycket tidig ungdom ha deltagit i verksamheten på Lekplan, tyvärr har den aktuella närvaron inte kunnat styrkas.

Under åren 1936-37 byggdes vägen mellan Lycke och Rixö, en kort sträcka, mycket berg måste sprängas, en kulvert i granit överbryggade bäcken, ett hus revs.

I en trång passage mellan två hus räckte utrymmet inte till, man blev nödgad att bygga murar, utsökt välbyggda stödmurar som i alla år klarat de allra tyngsta transporterna från Rixö stenbrott. Ett vagt men dock minne från vägbygget är att åkaren Hilding Engelbrektsson från Backa körde en av lastbilarna. Samme man öppnade senare herrekipering i Lysekil!

På andra sidan muren ligger nästa boende, i första hand är det familjen Olsson som är värde ett eftermäle. Frida Olssons man Enok omkom under yrkesutövning i Rixö, en av sönerna dukade under på T-bryggan i Rixö, via överslagsström från matarledning till kranspelet gick ynglingen sitt öde tillmötes, ungdomlig ävertyrslusta torde ha utlöst tragedin. Den andre brodern – Erik är känd som eminent fotbollsspelare, Nucke kallad, redan som barn etablerad i RIF som på 30-talet hade en slagkraftig elva. Via Töreboda kom Erik till Degerfors, huruvida Kråkstadssonen spelade någon A-lagsmatch i Degerfors är tveksamt. En av systrarna hette Ragnhild, hon gifte sig med Stig från Smedberg, båda mycket korta till växten, i sinom tid köpte man bil, en bil i matchande storlek och av minsta format, En Fiat 500, bostaden i Smedberg höll också minimått. På övervåningen bedrev Berta Karlsson under många år damfrisering. Den andra lägenheten i övre planet var under några år på 30-talet bostad för dikesgrävande ”ungkarlar”, man var i färd med anläggningen av det

sanitära avloppssystemet. Gubbarna hade inte tillgång till ordnad mathållning och hygien och våningen blev med tiden tämligen förslummad.

I Kråkstan 99 bodde Anna Olsson, av oss barn kallad den kvinnliga polisen och som i möjligaste mån sökte sätta pli på bygdens något bångstyriga ynglingar. Fru Olsson var också änka med två utflugna söner varav Sven är värd ett speciellt omnämnande. På vilka vägar Sven utbildade sig är inte känt, kanske Hermods delade med sig av sin kunskapsbank, utbildningen resulterade i en ingenjörsexamen, Sven kom tidigt till SAAB i Trollhättan där han var en av innovatörerna för de allra första Saaberna. Någon gång på 40-talet byggde Sven sommarstuga i Vinbräcka samt blev en av de första medlemmarna i Rixö småbåtshamn.

Vidare till nästa hus i raden där området poet Kurt Karlsson levde tillsammans med syskonen Gösta och Vera, föräldrarna hette Ture och Klara och vars rötter låg i Skredsvikstrakten. Samtliga familjemedlemmar var begåvade åt ena eller andra hållet, Kurts ådra visade sig i momentana dikter, ögonblicksalster ofta av surrealistisk karaktär, om en granngosse med smeknamnet Kilrot kunde det låta så här – ”Kilrot hade en stor näsa, ur den kunde han både spotta och fräsa”. Kortspelet var utbrett, poker behärskades av vissa redan före skolåldern, ANTE är en fast insats i pokerspel, om antens betydelse skaldade Kurt. Femöres ante var det klart dominerande spelformen men oftast rådde brist på kontanta medel och utan kapital fick de unga spelarna hålla till godo med poängpoker.

Rena fikonspråket rådde när spelfrenesen släpptes loss, damerna i leken kallades dobbor, potten uttalades fött, ville Kurt ha jackpott lät budet – gäckum gäckum, ofta slutade pokerpartierna i villervalla, munterheten tog ofta överhand!

I de sammanslagna enheterna på övervåningen levde Agnes och Gustav Andersson sin bostad, hon från Göteborg han från Uddevalla, Gustavs termometer visade alltid den mest genomträngande kylan och vice versa vid den mest stekheta temperaturen vid värmebölja!

Den som bott längst i samma hus i Kråkstan är förmodligen Aina Karlsson född Vern. Skandinaviska Granit sålde ut sina fastigheter, 1950 löste Gustav Andersson ut Holländaröd nr 100, Aina, Gösta och sönerna bodde kvar, 1966 köpte paret fastigheten och som nu år 2011 hyser samma ägare.

Holländaröd är det mera rumsrena namnet på Kråkstan, i nr 101 var bl.a. familjen Andreasson, Johan och Agnes sönerna Adolf (Adel), Tage, Arne och Henning bosatta. Syskonens utseende låg på olika plan, Adel och Tage hade drag av bredspåringar medan Arne och Henning ärvt mammans nätta format. Adel blev sjöfarare. Tage bosatte sig i Göteborg i den familjen föddes två söner, den ene heter Hans och blev elitspelare i handboll och representerade bl.a. Heim, flerfaldiga svenska mästare i handboll. Hans bar det en aning kufiska smeknamnet Greta för skiljedom mot en annan Hans Andreasson.

Förut spelade tredje generationen Andreasson handboll på toppnivå i Alingsås HK, Johan ”Greta” Andreasson gjorde processen kort med

motspelarna, i seriefinal förra säsongen krossade man Ystads IF med 41-31. I skrivande stund spelar Greta 2 i Vasaiterna Göteborg.

Arne Andreasson blev flygare och försvann över Östersjön under andra världskriget, mamman övergav aldrig hoppet att få återse sin son. Säkrastr är att planet blivit nerskjutet. Som offer för fosterlandet har denna tragedi inte fått det gensvar som händelsen förtjänar!

Yngste sonen Henning hade många strängar på sin lyra, tidningsbud i många år med lång aktionsradie, skomakarlärning följdes av industriarbete som pressare, sedermera kombinerade Henning industrijobbet med skomakeri i hemmiljö. Scoutledare var en annan syssla som omhulldades, som fotograf förevigade Henning smått och stort.

Den förut nämnda tennisen bar Hennings signum, det är nu bekräftat att Lennart Bergelin hade ett finger med i spelet. Bergelin signerade vid ett tillfälle Hennings racket, något senare dömde Bergelin ut samma racket som otjänligt för spel. Henning repade humör och påpekade det orimliga i domslutet, först ett godkännande snabbt följt av spelförbud. Hur tvisten löstes har aldrig klarlagts.

I hörnhuset på Kråkstans östra flank hyrdes en lägenhet av f.d. skräddaren Frans Karlsson med gumma och barnbarn – Ture Westerlund. Ture utvecklades med tiden till en personlighet ofta sedd över axeln av missunnsamma ortsbör. Efter den obligatoriska skolgången som omfattade sex år fick Ture anställning på Göteborgs Posten uppbackad av en okänd mecenat, jobbet på GP gav råg i ryggen åt den unge tidigare Kråkstadsbon. Efter några år återvände Westerlund som ledare för ett scoutläger förlagt i terrängen på andra sidan vägen där Rixöbryggans fabrik nu ligger. De scoutande göteborgarna återvände något eller några år.

Nästa fas i vad som är känt i Tures ännu unga levnad utspelade sig på det maritima planet. Vår vän hade etablerat sig som redare, flottan bestod av ett enstaka fartyg en motorseglare av Skärhamnssnitt. Avsikten var att kringgå lagarna och på internationellt vatten etablera ett flytande kasino.

Farkosten saknade full stabilitet och av den anledningen sattes kursen mot Rixö i akt och mening att ballasta skutan. Ture saknade utbildning som skeppare, hans rang ombord kan beskrivas som superkarg med övergripande ansvar. Klädd i oklanderlig vit uniform/kostym angjorde Ture och skeppet f.d. hemmahamnen.

Förmannen som skötte lastningen av ballast var en gammal belackare av Ture, denne fick väl närmast dandimpen vid förnedringen att kröka rygg för uppkomlingen Westerlund?

Ture sade sig representera ett spelsyndikat, huruvida man fick fart på ruljansen är oklart. Avundsjukan mot Ture var som sagt omfattande, i mitt omdöme låg hans natur åt det frifräsande hållet med stor aptit på vad som stod inom det

möjligas gräns. Råkade man träffa på Ture i Göteborg blev återseendet uppsluppet rentav spexartat, inga tendenser till det påstådda högmodet där inte!

Uppnådd mogen ålder blev Ture krögare på ett näringsställe i Skaraborg, att Ture hade kort stubin är känt, den egenskapen kan visa sig vara fatal. Gående julbord är vanligt inom restaurangbranschen. Vid en sittning utspisades en busslast uthungrade resenärer. Dessa gjorde rent hus bland fat och karotter. Ture reagerade alltför våldsamt, rusade ut i matsalen vrålade med håret på ända skrikande – ”Ni äter mig ur huset”. Detta var nog inledningen i Tures svanesång som restauratör efteråt har inga nyheter i Tures levnad sports!

Lägenheterna i Kråkstan var i jämförelse med annat boende av hyfsad standard. I uppräknningen har vi kommit till det sista i raden av bolagshus, inneboende var stenhuggaren Gunnar Karlsson med hustrun Greta och sonen Gunne. Arbetstillfällena för kvinnor var obefintliga, i stenbrottet i Rixö producerade man enbart tankhindersten och med reducerad personal. 1942 eller 43 flyttade familjen till Göteborg. Gunne hade haft en kontrovers med sin i pedagogik svagt begåvade lärarinna. Detta renderade vår yngling ett minst sagt omoget utskrivet slutbetyg som i all sin enfald äventyrade elevens framtida handel ochandel. Trots detta låg vägen öppen för en livslång anställning i Telegrafverket/Telia.

Vägg i vägg bodde familjen Forsberg, Anders och Elin samt sönerna Bengt och Tage. Forsberg kom också från Trollhättan och som deltidsarbetande frisör med skarpa verktyg höll han många kalufser i herrans tukt och förmaning, klippningen kostade FAMTI öre uttalat på trollhättemål, en höjning av priset med 100 % räknat från förra klipparen Johan Edvin Karlsson som i någon mån trappat ner sin verksamhet.

Skams håll är numera inte tillgängligt, med ungdomlig entusiasm kan en visit lyckas, plussar man på besvärligheterna som består av långt gången igenväxning, området är täckt av djungelliknande vegetation, närkontakt med hålet är möjlig om man besitter akrobatiska färdigheter! Kråkstan drogs med tung industri på tre sidor, i Bräckeberget ägt av Henning Johansson Lahälla höll bortåt 40 stenhuggare igång när högkonjunkturen stod på topp. Verksamheten bedrevs i småbrott med handdriven lyftkran. Graniten ansågs mera lättarbetad än på andra ställen men berget var ”kort” på tvären. Tvären är den sida som bildar fogar på kantsten. Vilhelm Säll som hela sitt yrkesverksamma liv tillverkat gatsten i Bräckeberget hade aldrig huggit kantsten som en följd av bergets begränsning!

Vilhelms broder Erik var också en av de absoluta veteranerna i Bräckes domäner. I brödernas ungdom hade man inga semestrar, långa arbetsdagar samt gratis solsken, för mycket av solskenet kunde vara förrädisk, detta fick Erik nog av när solen stod som högst och i ungdomligt oförstånd i högsta tempo frambringade de färdiga produkterna.

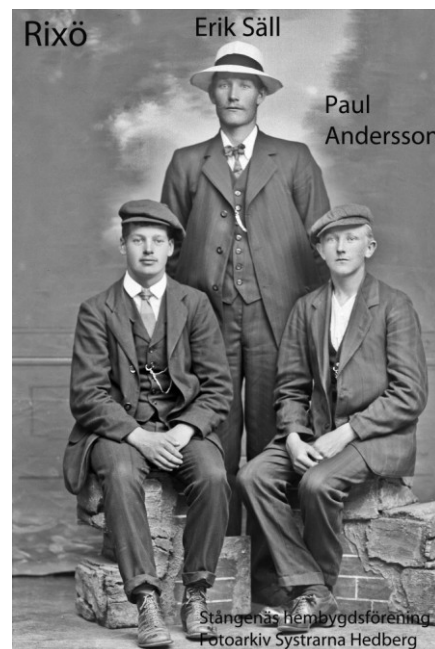
Ansträngningen och den intensiva värmen tog ut sin rätt varvid Erik tuppade av, en stunds terapi i ett skuggigt parti gjorde sitt för att ladda batterierna, att återkomma till någorlunda sunda vätskor var det primära målet, när detta var avklarat och pulsen normal låg snart hastigheten och hanteringen av hammare och mejslar på högsta nivå! Ett rykte säger att blackouterna kunde drabba Erik i en serie under arbetsdagen. Teorin förefaller föga trolig, inte ens Erik kunde uthärda utdraget solgass och blodslit i samverkan!

På bergets krön i vindögat tjänade Varbergs Oskar sitt uppehålle, maken till av vädrets makter utsatt arbetsplats är vanskligt att finna, vägen upp var tvärbrant ett gissel för de hästforor som transporterade gatstenen i första hand till Lahälla f.v.b. ut i vida världen. Vagnarna var utrustade med rejäla gummibelagda bromsklossar som hejdade ekipaget att skena utför. Både häst och kusk fick utstå provningar på de aktuella vägarna, en lugn häst var ett måste, en sprakfåle platsade inte i den här trafiken!

På krönet hade barnen sin plats för påskfyren den högst belägna av existerande fyrar. De allra flesta ungdomarna deltog i insamlandet av brännbart material. Beståndet av enbuskar skövlades, ljung och sly åkte samma väg, julgranar var endast en ringa del av det hopradsade.

Rune Karlsson- Belmen hade mest ork som samlande kraft i kollektivet, Sylve Hermansson skötte tändningen i kompakt mörker, en påskafton föll lätt regn men Sylve lyckades få fyr på hela härligheten och än en gång avgick Kråkstadsungdomarna med segern i tävlingen om den största och längst lysande påskfyren!

I väster låg och ligger det stora nedlagda stenbrottet Pengåsen, data om verksamheten är mycket knapphändig. Namnet Pengåsen gav intryck av lättbearbetad granit och lättförtjänta penningar, skiftade förhållandet i motsatta riktningen kunde namnet lätt ändras till Penglåsen. Den tidigare nämnda

skrottpipen bildade gräns åt nordväst. Det 40 meter höga linbanetornet i gränsområdet förstärkte ytterligare intrycket av Rixös betydelse som utpräglad stenindustriort.

Vi som föddes på 30-talet när stenindustrin totalhavererat var inte bortskämda av överdådig konsumtion av leksaker, kläderna syddes ofta av mödrarna, flärd av ena eller andra slaget låg utom räckhåll för familjerna som i bästa fall kunde stödja sig på nödhjälpsarbete som inkomstkälla.

Ändå ligger minnena och hågkomsterna helt på den ljusa sidan, mycket ljus och mycket värme skulle man kanske kunna utbrista, mycket bus ingick också liksom mycket tidigt ansvarstagande för olika sysslor, vedsågning krävde tid och krafter för ett effektivt resultat. Värmen fick man som gratifikation när sågbocken på sitt tysta maner anropade sin purunga arbetskraft. En uppfinning av infernalisk karaktär stod sparkokaren med minimal eldstad för. Vedträlängden reducerades till en tredjedel, samma mått som gälle för gengasved. Arbetsbördan sköt i höjden då sparkokaren gjort debut i våra hushåll. Dessa suspekta värmekällor kan beskådas i hembygds museet i Brodalen! Importen av kol, koks och briketter låg i träda i det läget räddades situationen av den svenska skogens produkter.

Mycket nära låg grönområdet Holmen som endast under korta perioder gav tillräckligt bete för ett mindre antal ungdjur. Under sommarmånaderna pågick fotbollsspel nästan non stop, djurens rukor forslades bort och nya matcher startades på det sanerade området. Grönskan slets bort under de många träningspassen konstigt nog lät odalmannen oss hållas, han kanske föll till föga, bländad av spelskickligheten som vissa av killarna visade prov på?

En någorlunda flat berghäll gjorde tjänst som dansbana, Henning Andreasson stod som kapellmästare med egen grammofon och skivor, min del i showen bestod i att veva grammofonen, de något äldre paren dansade av hjärtans lust.

Holmen är idag igenväxt, sly och skräpskog har gjort sitt till att ödelägga vad som en gång var odlad mark.

Kråkestan 2012

Stångenäs hembygdsförening
Fotoarkiv Morgan Sandström

Husen i Kråkestan är inte längre röda, vissa nybyggnader har tillkommit andra har rivits. Årstider och konjunkturer har skiftat, gemensamt genom åren har varit att trivseln legat på lur även under brydsamma skeden och förhoppningen är att förhållandet kvarstår i evärdliga tider!

John Blad